

Scopul eșecului

Zac POONEN

ALFA SOFTWARE - 2010 ©

Toate drepturile rezervate Editurii Alfa Software & autorului.

*Editura Alfa Software este acreditată de Centrul Național ISBN - ISSN - CIP
din cadrul Bibliotecii Naționale a României
sub numărul 1048 / 24.09.2008*

Toate drepturile rezervate. Tipărit în România. Nici o parte din această lucrare
nu poate fi reprodușă sub nicio formă, prin niciun mijloc mecanic sau
electronic, sau stocată într-o bază de date fără acordul
prealabil, în scris, al Editurii Alfa Software sau a autorului.

All rights reserved. Printed in Romania. No parts of this publication may be
reproduced or distributed in any form or by any means, or stored
in a data base or retrieval system, without the
prior written permission of the Publisher or the author.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POONEN, ZAC

Scopul eșecului/ Zac Poonen; trad.: I. Nicolae Tulici. - Zalău :
Alfa Software, 2010

ISBN 978-606-92510-3-4

I. Tulci, Nicolae (trad.)
28

Editor: Constantin JOLDES
Consilier editorial: Adrian RUS

Zac POONEN

Scopul eșecului

***Ce să faci când ajungi la
capătul drumului***

CUPRINS

Capitolul 1	5
Scopul lui Dumnezeu cu eșecul omului.....	5
Capitolul 2	43
Planul desăvârșit al lui Dumnezeu pentru cei care au căzut....	43

Textele biblice sunt scrise între ghilimele, cu caractere *italice* și sunt citate din versiunea *Dumitru Cornilescu*.
Celelalte citate biblice, care nu sunt scrise cu caractere italice, sunt parafrazări contextuale utilizate de autor (Nota trad.)

Capitolul 1

SCOPUL LUI DUMNEZEU CU EȘECUL OMULUI

Să citim din *Luca 22 versetul 31*.

Vedem aici că Domnul Isus îl avertizează pe Petru în legătură cu un pericol iminent. El i-a spus: „*Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, **ca să nu se piardă credința ta**; și după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi*”.

Noi știm cu toții că Petru s-a lepădat de Domnul de trei ori, chiar în noaptea aceea. În *versetul 34* citim că Isus i-a spus lui Petru: „*Petre, fiindcă nu Mă cunoști, îți spun că nu va cânta astăzi cocoșul, până te vei lepăda de trei ori*”.

Ceea ce vreau să împărtășesc cu voi acum este **scopul lui Dumnezeu cu eșecul omului**. Acest scop ne va încuraja pe fiecare dintre noi, care ne simțim frustrați și descurajați din cauza eșecurilor noastre, dându-ne speranță.

Înainte de toate, prima întrebare este: *Dumnezeu lasă eșecul?* Îl permite El? Există un scop în eșec? Sau, este eșecul ceva care nu are nici un scop în voia desăvârșită a lui Dumnezeu și pe care Dumnezeu nu-l poate folosi în sprijinul scopurilor Sale?

Când citim acest pasaj, vedem că Dumnezeu nu l-a prevenit pe Petru să nu se lepede de El. De ce nu a spus Isus: „Simone, m-am rugat pentru tine, *ca să nu te lepezi de Mine niciodată*”. De ce Domnul s-a rugat doar ca

credința lui Petru să nu se piardă, *chiar dacă Petru însuși va eșua*? Nu este interesant faptul că Domnul nu s-a rugat ca Petru să nu se lepede de El?

Unii am dori ca Domnul să se roage pentru noi să nu avem niciodată insuccese. Noi am dori ca Domnul să ne spună: „Fiul meu, fiica mea, m-am rugat pentru tine, astfel că tu *niciodată* nu vei cădea și *niciodată* nu vei eșua”. Dar, destul de interesant, Domnul nostru nu rostește astfel de rugăciuni pentru noi.

Ce s-a rugat Isus pentru Simon? El S-a rugat ca atunci când Satan îl va ispiti, ***credința lui*** să nu se piardă. El nu s-a rugat ca Petru să nu cadă în ispită, ci ca atunci când va eșua, credința lui în dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu să nu-l părăsească, astfel încât, chiar și când Petru a ajuns în fundul prăpastiei insuccesului, să poată recunoaște: „***Dumnezeu încă mă iubește***”.

Aceasta trebuie să ne fie credința, și această mărturisire trebuie s-o avem întotdeauna pe buzele noastre și în inimile noastre, indiferent cât de adânc ne-am afundat sau am căzut: ***că Dumnezeu încă ne iubește, AȘA CUM SUNTEM***.

Aceasta a fost ceea ce a recunoscut fiul risipitor. Când starea lui a ajuns în ultimul hal, încât nu putea fi mai rău, el totuși a mai crezut că tatăl lui îl iubește. Nu-mi pot imagina pe cineva să ajungă atât de jos, încât să dorească să mănânce ceea ce mănâncă porcii. Acest băiat ajunsese la capătul drumului. Dar când a ajuns la punctul cel mai de jos, el și-a adus aminte de un fapt: ***că tatăl lui încă îl mai iubea***. Altfel, el nu s-ar mai fi întors niciodată acasă. Presupunând că ar fi auzit că tatăl lui a murit, și acum fratele lui mai mare conduce casa, credeți că s-ar fi întors acasă? Nu! El îl cunoștea pe fratele lui mai mare, și știa ce fel de om era acesta. Și cunoscând aceasta, el niciodată nu ar fi venit înapoi. El s-a reîntors doar pentru faptul că știa că tatăl lui îl iubește.

Sunt păcătoși care niciodată nu vin la unele biserici, deoarece ei simt că pastorul sau cei care sunt la conducere sunt ca fratele mai mare din această pildă. Nu poți arunca vina pe păcătoșii aceia pentru că nu vin. Dacă însă bătrânii bisericii sunt ca *tatăl*, atunci chiar și cei mai răi dintre păcătoși vor veni la acea biserică să caute salvare, tot așa cum au venit oamenii la Isus. Biserica noastră trebuie să aibă o astfel de imagine, încât cei mai răi dintre păcătoși să se simtă liberi să vină la noi. Dacă Isus este în mod real în mijlocul nostru, atunci, cei care simt că sunt foarte păcătoși, vor veni cu siguranță și vor găsi salvare între noi.

Există speranță pentru toți cei care au eșuat complet, pentru toți cei care și-au ratat viața și pentru toți cei care au ajuns la fundul prăpastiei. De acolo Domnul poate să te ridice și să te așeze pe înălțimea gloriei. Rugăciunea Lui pentru noi este ca *încrederea noastră în dragostea lui Dumnezeu să nu se piardă niciodată*.

Dacă n-ai nevoie de acest mesaj astăzi, cândva, în viitor, când vei ajunge la punctul terminal, vei avea nevoie de el cu siguranță. Amintește-ți un fapt în ziua aceea: ***că Dumnezeu încă te iubește***, indiferent unde ești, oricât de mare este prăbușirea. Fie ca, în acel ceas, încrederea ta în dragostea lui Dumnezeu să nu se piardă.

Esența credinței este încrederea că Dumnezeu încă ne iubește. El nu iubește păcatele noastre, El nu vrea să continuăm să păcătuim. El este ca un tată care-și vede copilul cuprins de o boală și urăște acea boală, dar își iubește copilul. Gândiți-vă la o mamă, care-și vede copilul plin de lepră sau tuberculoză. Acea mamă își iubește copilul așa de mult! Dar urăște acele boli din tot sufletul ei. Dumnezeu iubește pe păcătoși, dar El urăște păcătoșenia lor.

Iubirea lui Dumnezeu în favoarea păcătoșilor și oroarea Lui împotriva păcatului, le vedem manifestate la

crucea de la Calvar. Dragostea Lui pentru păcătoși L-a determinat să-L lase pe Isus să moară pe cruce pentru noi. Ura Lui împotriva păcatului o vedem manifestată când și-a întors fața de la Isus, când El era încărcat cu păcatele tuturor la cruce.

Oamenii întreabă, uneori, cum poate un Dumnezeu al dragostei să trimită oameni în Iad. Cum este Iadul? Iadul este un loc complet părăsit de Dumnezeu, un loc unde Dumnezeu nu poate fi găsit. Acest Pământ nu a fost părăsit de Dumnezeu. De aceea sunt încă atâtea bunătăți și frumuseți pe Pământ. Uitați-vă la frumusețea creației, de exemplu. Uitați-vă la decența și bunătatea care este în multe ființe omenești. Demonii ar vrea să posede **TOATE** ființele omenești, dar ei nu reușesc, deoarece Dumnezeu a pus un zid restrictiv în jurul oamenilor; de aceea, demonii nu pot face tot ce vor. Este indulgența lui Dumnezeu că oamenii au sănătate, prosperitate și multe alte elemente de confort. Toate aceste binecuvântări sunt acordate de Dumnezeu atât oamenilor buni, cât și celor răi. Toate acestea ne arată, că Dumnezeu nu a părăsit această lume. Dar Iadul nu este la fel. În Iad nu este deloc îndurare, deoarece Iadul este un loc cu adevărat părăsit de Dumnezeu.

Există bunătate în mulți oameni nepocăiți în această lume, deoarece influențele lui Dumnezeu sunt încă peste ei. Dar aceiași oameni, de-ndată ce merg în Iad, vor ajunge la fel de răi ca diavolul însuși, pentru că harul lui Dumnezeu nu va mai fi peste viața lor.

În Iad, oamenii experimentează pentru prima oară, cum e să fii complet părăsit de Dumnezeu. Aceasta a fost ceea ce a experimentat Isus pe cruce. **Isus a trăit Iadul pe cruce** în toate cele trei ore de întuneric, când Dumnezeu Îl părăsise în mod real. Se vede cât de mult urăște Dumnezeu păcatul.

Atunci, care este răspunsul la întrebarea: Poate un Dumnezeu al dragostei să trimită oameni în Iad? Răspunsul îl descoperim, dacă răspundem la o altă întrebare: Poate un Dumnezeu al dragostei să-L lase pe singurul Lui Fiu să experimenteze durerile teribile ale Iadului pe cruce, când păcătoșenia lumii era peste El? Dacă a putut face aceasta, El poate și să trimită oameni în Iad. Un Dumnezeu al iubirii își va întoarce fața de la aceia care **continuă** în păcătoșenie, care-I spun lui Dumnezeu: „Eu **nu** voi asculta de Tine. Mi-am ales propria cale și voi continua să merg pe ea pentru totdeauna.”

Biblia ne spune în *Proverbe 29:1* că: „*Un om care se împotrivește tuturor muștrărilor, va fi zdrobit deodată și fără leac*”. Cu alte cuvinte, un om care este muștrat de mai multe ori și **refuză să accepte corecția** va fi zdrobit la un moment dat și el nu va mai avea o altă șansă. Dacă un om nu se oprește din a **refuza** invitațiile pline de iubire ale lui Dumnezeu, se află într-un pericol real.

Acum nu vreau ca nici unul din voi, frați și surori, care aveți un cuget foarte sensibil, să vă simțiți condamnați auzind acestea, pentru că acest verset **nu** a fost scris pentru cei care **cad** în păcat, ci pentru a avertiza pe aceia cărora **le place să păcătuiască** și care vor să **continue** să fie păcătoși. Nu a fost scrisă pentru cei care încearcă să trăiască în nevinovăție, dar adesea cad. A fost scrisă pentru cei **răzvrățiți**, care-L sfidează pe Dumnezeu și **vor să păstreze posibilitatea de a păcătui**.

Cum poți ști dacă ești un răzvrătit? E foarte ușor de constatat: întreabă-te pe tine însuși, dacă ai **vreo dorință** de a te pocăi și a te întoarce înapoi la Dumnezeu? Dacă există în tine chiar și cea mai slabă dorință de a te întoarce la Dumnezeu și a-L iubi pe El,

aceasta certifică faptul că Duhul Sfânt încă lucrează în viața ta și că Dumnezeu caută să te apropie de El. Poate ești un *căzut*, dar nu ești un *răzvrătit*. Este o diferență enormă între unul care a *căzut* (*eșuat*) și unul care se *răzvrătește*.

A existat un scop pentru care Dumnezeu l-a lăsat pe Petru să cadă. Acesta s-a întâmplat pentru a-l *cerne* pe Petru. Ceea ce Satan ar fi vrut cu adevărat era de a-l distruge cu desăvârșire pe Petru, însă Dumnezeu nu ar fi vrut una ca asta. Dumnezeu nu permite ca noi să fim încercați sau triați peste puterile noastre. Așa că lui Satan i s-a permis să-l *cearnă* pe Petru. Ca un rezultat al eșecului prin care a trecut, *Petru a fost curățit de o mulțime de nonvalori din viața lui*.

Acesta e adevăratul scop, pentru care ne lasă Dumnezeu și pe noi să cădem.

Nu e acesta un lucru bun, să fie **îndepărtată pleava** din viața noastră? Cu siguranță! Când un agricultor recoltează grâul, mai întâi, îndepărtează pleava de pe el. El trebuie să-l cearnă înainte de a-l putea folosi.

Domnul îl folosește pe Satan ca să îndepărteze nonvaloarea din viața noastră. Este uimitor faptul că Dumnezeu își duce la bun sfârșit planurile, lăsându-ne să eșuăm în mod repetat!! Dumnezeu a folosit pe Satan pentru a împlini acest scop în cazul lui Petru, și El va folosi pe Satan, pentru a împlini acest scop și în viața noastră. Există o mulțime de pleavă în fiecare din noi: îngâmfare, încredere în propriile puteri, auto-îndreptățire; și Dumnezeu îl folosește pe Satan să ne facă să cădem în mod repetat, pentru a îndepărta complet această pleavă din noi.

Tu însuți cunoști dacă Domnul a reușit sau nu, să împlinească planul Său, în viața ta. Căci dacă pleava este îndepărtată, tu vei fi *mai smerit și mai puțin auto-îndreptățit*. Nu te vei uita de sus la alții care trec

prin eșecuri în viața lor. Nu te vei considera mai vrednic decât oricare altul.

Așa cum am spus, Dumnezeu permite ca Satan să acționeze pentru a îndepărta *pleava* de la noi, prin faptul că ne lasă să cădem în mod repetat. Așa că nu vă descurajați dacă aveți eșecuri. Sunteți mai departe în mâna lui Dumnezeu. Există un scop glorios, care este împlinit prin căderile voastre repetate. În aceste timpuri de eșec, trebuie neapărat să *nu* se împotmolească încrederea voastră în iubirea lui Dumnezeu pentru voi. Aceasta a fost rugăciunea lui Isus pentru Petru, atunci, și este rugăciunea Lui pentru noi, azi. El nu se roagă ca noi să nu cădem niciodată, ci *El se roagă ca atunci când atingem nivelul cel mai scăzut, să rămână neclintită certitudinea noastră cu privire la iubirea lui Dumnezeu pentru noi.*

Numai prin mai multe insuccese, vom atinge un „*punct zero*”, unde vom fi îndeajuns de **zdrobiți**. Acesta e punctul în care Petru a avut o a doua *întoarcere* (Luca 22:32). El a avut o ***întoarcere radicală***. Dovada faptului că rugăciunea lui Isus pentru Petru a fost ascultată este că, atunci când Petru s-a lovit de fundul prăpastiei, el ***s-a pocăit cu adevărat***. El n-a stat acolo întins, doborât și descurajat. El nu și-a pierdut credința, ci s-a ridicat, printr-o înnoire a minții, la o nouă perspectivă. Dumnezeu nu a rupt legătura dintre El și Petru, ci doar a lăsat ca frânghia de legătură să fie lungă. Dar, când Petru a ajuns la distanța maximă, Dumnezeu l-a tras înapoi.

Este un lucru minunat să fii copilul lui Dumnezeu. Dacă ne-am predat în mâna Lui, ne leagă de El cu o frânghie ca să ne protejeze. Sunt multe bucle pe această funie de legătură, așa că, probabil, vei face greșeli și vei cădea de multe mii de ori și căderile vor fi chiar în sensul îndepărtării de Domnul. Dar, într-o zi, tu vei ajunge la

capătul frânghiei de legătură și atunci Dumnezeu te va trage înapoi la El, ca să ajungi mai aproape de El ca înainte.

Bineînțeles, când ești la capăt și frânghia e tensionată la maxim, tu poți decide să tai frânghia și să fugi dinaintea Domnului. Ori poți alege să fii zdrobit în prezența bunătății Domnului, să plângi și să te întorci la El. Aceasta a făcut Petru. A plâns și s-a întors înapoi la Domnul. Dar, Iuda Iscarioteanul nu a făcut așa. În răzvrătire față de autoritatea Domnului peste viața lui, el a tăiat frânghia și a fost pierdut pe veci. Dar sper că tu vei face ceea ce a făcut Petru.

Isus a mai spus lui Petru: „...*după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi*”. Cu alte cuvinte, când te vei întoarce și vei fi întărit, *să întărești pe frații tăi*.

*Numai după ce suntem **zdrobiți** putem fi **întăriți** destul de mult, pentru a fi **în stare să întărim pe alții**.*

Numai după ce Petru a fost slab și zdrobit a devenit cu adevărat puternic. Așa de puternic încât era capabil să-i întărească pe frații și surorile lui. Am putea spune că **pregătirea lui Petru pentru o slujire plină de Duhul Sfânt a venit prin experiența căderii lui**. Dacă ar fi fost umplut cu Duhul Sfânt *fără* această experiență a căderii, el s-ar fi ridicat în ziua Cinzecimii ca un om mândru, ca unul care niciodată n-a căzut, uitându-se-n jos cu dispreț la săracii păcătoși pierduți din fața lui. Și Dumnezeu ar fi devenit dușmanul lui, pentru că, Dumnezeu stă împotriva celor mândri!!

Aceasta este tragedia care-i surprinde pe mulți creștini din zilele noastre, care au avut odată experiența umplerii cu Duhul Sfânt. Ei n-au fost *niciodată* **zdrobiți**. Poate că au avut o umplere autentică cu Duhul Sfânt, dar ei niciodată n-au devenit cu adevărat zdrobiți (vulnerabili

în prezența lui Dumnezeu – nota trad.). Și astfel, prin mândrie, ei au pierdut ungerea foarte curând.

În propria mea viață, Dumnezeu m-a învățat adevărurile căii crucii și ale zdrobirii, cu mult timp înainte de a mă umple cu Duhul Sfânt. Aceasta a fost bine pentru mine, deoarece m-a păzit de a o lua pe căi greșite. Prin mulți ani de căderi, Dumnezeu a sfârâmat încrederea în propriile-mi puteri și auto-îndreptățirea mea. Da, au fost **ani** de căderi, zi după zi. Dacă ar trebui să reprezint grafic cei 60 de ani ai vieții mele, ar fi ceva de genul: când m-am născut am fost inocent și drăgălaș, așa cum sunt toți bebelușii, fără să fac nici un păcat. După ce m-am născut din nou (când aveam 19 ani), lucrurile au mers bine o perioadă de timp, de câțiva ani. Graficul a început să urce lent. Însă, pe măsură ce Dumnezeu a început să binecuvânteze slujirea mea și să fiu mai bine cunoscut în cercurile creștine, m-a cuprins *mândria* și graficul meu a început să meargă în jos, fără ca măcar să-mi fi dat seama de aceasta. În aparență, eram încă un predicator bine cunoscut. Dar viața mea interioară și umblarea mea cu Dumnezeu au început să se deterioreze. În omul meu dinlăuntru am devenit un recidivist. În final, *am ajuns la un punct în care graficul vieții mele a atins minimul*. Aceasta a fost acum 26 de ani. În acest punct al vieții, mă gândeam în mod serios să renunț de tot la slujirea publică, deoarece nu voiam să continui să-i înșel pe oameni, predicându-le ceea ce nu puneam în practică. În acel moment, eu meritam numai condamnare din partea lui Dumnezeu, pentru ipocrizia mea și recidivismul meu. Însă în loc să mă judece și să mă trimită în Iad, știți ce a făcut Dumnezeu? ***El m-a umplut cu Duhul Sfânt.***

De ce a făcut El asta? Deoarece căile lui Dumnezeu nu sunt căile noastre. Permiteți-mi să folosesc o ilustrare să înțelegeți minunea aceasta!

Gândiți-vă că ați fi un angajat al unei mari companii multinaționale și ați fi necredincioși companiei, neascultând ordinele primite, abuzând și profitând de avantajele bunătății ei și dizgrațiind numele ei. Într-o zi ați face ceva teribil de rău, aceasta fiind ultima picătură care varsă paharul. Atunci, președintele ar veni la voi și în loc să vă dea afară, v-ar spune: „Am hotărât în consiliul de administrație să vă iertăm totul și să vă triplăm salariul de azi înainte”. Puteți să vă imaginați un astfel de lucru întâmplându-se? Nu? Bine, aceasta ilustrează chiar diferența dintre căile lui Dumnezeu și căile omului. A fost o ilustrație a ceea ce a făcut Dumnezeu pentru mine, acum 25 de ani.

Care a fost rezultatul tratamentului pe care mi l-a administrat Dumnezeu? Oare m-a făcut un profitor de bunătatea Lui și m-a făcut din acea zi un om care păcătuia tot mai mult? Nu! Din contră, așa cum scrie în *Romani 2:4* că: „*bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință*”, aceasta m-a condus la o adâncă măhnire și la **zdrobire**. Bunătatea lui Dumnezeu m-a **zdrobit** și a produs în mine, de atunci înainte, o *dorință arzătoare* să trăiesc o viață curată și sfântă pentru El.

Dar aici aș vrea să fiu sincer cu voi. Din acea zi graficul vieții mele nu a fost *doar* crescător. Nu. Am mai avut suișurile și coborâșurile mele, ca alți creștini care se luptă din greu. Ca și Pavel, am mai avut „*de afară lupte, dinăuntru temeri*”. Încă mai am nevoie de ajutorul fraților mei, pentru a fi „consiliat când sunt apăsător”. Dar caut cu insistență să ajung desăvârșit.

Dumnezeu a trebuit să mă lase în mod repetat în groapa căderii, înainte de a mă putea folosi în lucrarea Lui. Și acesta l-a luat 16 ani după nașterea mea din nou, înainte de a putea să mă aducă la acel punct zero. La acel moment eu aveam 35 de ani. Jumătate din viața mea s-a dus. Probabil că în cazul tău nu va lua atât de mult timp,

pentru că nu vei fi atât de încăpățânat cum am fost eu. Dar am vrut să-ți încredințez mărturia mea pentru a te încuraja, astfel ca niciodată să nu îți pierzi nădejdea. Dacă Dumnezeu a putut face asta pentru mine, atunci poate să o facă pentru oricare dintre voi.

Nu există cazuri fără speranță. Ai auzit asta? ***Nu există cazuri fără speranță.*** Există speranță pentru fiecare din voi, pe toată durata cât ești încă în viață. Speranța este pierdută numai când ai murit.

Petru a trebuit să ajungă și el la un astfel de punct zero, înainte de a putea fi ceea ce voia Dumnezeu să fie.

Odată ce noi înșine am fost în fundul prăpastiei, nu vom mai putea niciodată să disprețuim pe alții care încă mai sunt acolo. Nu vom putea să ne mai uităm în jos la cei care păcătuiesc, ori la credincioși care au recidivat, sau chiar la conducători creștini care cad. Nu vom putea să fim mândri pentru biruința noastră asupra păcatului, pentru că știm în ce prăbușiri am fost noi înșine, odată.

De aceea, însuși Petru avertiza pe alți creștini spunând: „să nu uitați niciodată cum ați fost voi înșivă curățiți cândva de păcatele voastre” (2 Petru 1:9). El îi avertiza că, dacă vor uita, vor deveni orbi, întocmai ca cei care umblă cu ochii închiși. Vreau să umblu cu ochii deschiși și să am o vedere ascuțită, cu orizont larg, pentru a vedea tot timpul valorile cerești și veșnice.

Cine sunt cei **orbi**? Cei în ochii cărora au preț lucrurile pământești, plăcerile păcatului, bunăstarea materială, onoarea dată de oameni și aprobarea dată de ei. Toți acești oameni sunt orbi. Ei nu pot să vadă mai departe de ceea ce pot pipăi.

Noi trebuie să simțim regret pentru astfel de credincioși. Dacă vezi un om orb fizic, sau unul care are vederea atât de slabă încât nu vede mai departe de câțiva metri, nu te enervezi pe el. Simți întristare pentru starea lui. Dacă vezi un om care ține o carte la câțiva centimetri

de ochii lui ca să poată citi, nu devii mânios pe el. Simți milă pentru el, nu? În cazul în care un doctor oftalmolog întreabă pe un om care poartă ochelari cu lentile groase dacă poate citi literele din diagrama oftalmologică și omul răspunde că vede doar litera cea mai mare, dar nu e sigur că este “E” sau “S”, ce va face doctorul? Se va supăra pe acel bolnav? Nu. Va simți compasiune pentru el.

Și, când vedem credincioși care sunt atât de orbi încât trăiesc pentru bani, pentru plăcerea păcatului și pentru aprobarea oamenilor, nu trebuie să le reproșăm, plini de supărare. Trebuie să ne fie milă de ei, pentru că ei au ajuns să aibă vederea teribil de scurtată și îngustată. Ei sunt pe calea care duce la mari regrete, când vor sta, într-o zi, în fața Domnului.

Sunt mulți, prea mulți astfel de credincioși. Și știți **cum** au devenit ei **orbi**? Ei au uitat *de păcatele de care au fost curățiți* (2 Petru 1:9). După ce Dumnezeu i-a ridicat din groapa lor, ei au uitat de prăpastia din care i-a scos El și au devenit mândri de faptul că Dumnezeu i-a binecuvântat.

Nu vreau să uit niciodată de prăbușirea din care m-a ridicat Dumnezeu. Știu că toate păcatele mele au fost șterse și Dumnezeu nu mai ține în evidența Lui *niciun singur* păcat pe care l-am comis vreodată. Stau în fața lui Dumnezeu azi, prin meritele Lui, așa ca și cum n-aș fi păcătuیت niciodată în toți cei 60 de ani din viața mea, pentru că am fost „*socotit neprihănit, prin sângele lui Hristos*” (Romani 5:9). **Așa mă vede Dumnezeu.** Dar nu voi uita niciodată ce am fost cândva. Dumnezeu mi-a spus: „*nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile tale*” (Evrei 8:12). Dar **eu** îmi voi aduce aminte întotdeauna ceea ce am fost cândva.

Acum, nu-mi aduc aminte trecutul meu *într-un mod* în care să-l las pe Satan să mă *condamne*, sau să mă *deprime*, prin amintirea păcatelor mele. **Nu!** Niciodată.

Căci „nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus” (Romani 8:1). Când diavolul mă acuză îi spun în față că: „sângele lui Isus m-a curățat de **TOATE** păcatele mele”. Îl biruiesc pe Satan „prin sângele Mielului” (Apocalipsa 12:11). Dar nu voi uita niciodată de groapa în care am fost cândva, când Dumnezeu s-a întâlnit cu mine, și m-a umplut cu Duhul Lui cel Sfânt.

Așa cum a spus odată Dumnezeu lui Iuda, așa eram eu: „La naștere, în ziua când te-ai născut, buricul nu ți s-a tăiat, n-ai fost scăldat în apă, ca să fii curățit, nici n-ai fost frecat cu sare, și nici n-ai fost înfășat în scutece. Ochiul nimănui nu s-a îndurat de tine, ca să-ți facă măcar unul din aceste lucruri, din milă pentru tine; ci ai fost aruncat pe câmp, așa de scârbă le era de tine, în ziua nașterii tale. Atunci Eu am trecut pe lângă tine, te-am văzut tăvălit în sângele tău...erai tot gol, gol de tot. Atunci am întins peste tine poala hainei Mele, ți-am acoperit goliciunea, ți-am jurat credință, am făcut legământ cu tine, zice Domnul Dumnezeu, și ai fost al Meu! Te-am scăldat în apă, te-am spălat de sângele de pe tine, și te-am uns cu untdelemn... Te-am îmbrăcat în mătase. Te-am împodobit cu scule scumpe,...astfel, ai fost împodobit cu aur și cu argint...căci erai desăvârșit de tot, datorită strălucirii cu care te împodobisem, zice Domnul, Dumnezeu” (Ezechiel 16:4-14).

Cum stau lucrurile în cazul tău, fratele meu și sora mea? Știi că mulți dintre voi ați fost umpluți cu Duhul Sfânt. Dar n-aș putea spune exact dacă Dumnezeu a terminat sau nu **zdrobirea** voastră, **spulberarea încrederii în voi înșivă** și **mândria** voastră. Îți poți da seama foarte ușor dacă au avut loc în viața ta aceste transformări. Trebuie doar să răspunzi la următoarele două întrebări:

În primul rând: Te uiți de sus la alții, poate la cei care sunt din alte confesiuni?

Poate că în materie de doctrină nu suntem de acord cu mulți credincioși, dar niciodată n-avem voie să ne uităm de sus la niciunul din ei. Pot spune, în mod sincer, că eu consider pe mulți bărbați credincioși, din alte confesiuni, ca fiind mai buni decât mine. Nu pot lucra împreună cu mulți dintre ei datorită diferențelor doctrinare; dar nu disprețuiesc pe niciunul din ei.

Tu spui totdeauna ca fariseul: „*Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni*” (Luca 18:11)? Dacă da, atunci nu ești un om zdrobit, oricare ar fi experiența pe care ai fi avut-o cu Duhul Sfânt.

Și apoi a doua întrebare: *Cu privire la progresul tău spiritual, la înzestrările tale și la realizările tale ești îngâmfat, mândru, încrezut sau arogant?*

Un om zdrobit recunoaște că nimic bun nu locuiește în firea lui pământească și este gata să dea toată slava lui Dumnezeu pentru orice rod pe care-l vede în viața lui sau în slujirea lui publică.

Deci, acestea sunt cele două trăsături caracteristice ale unui om zdrobit:

1. *El nu se uită de sus la nimeni, nici la credincioși, nici la necredincioși.*
2. *El nu-și atribuie o slavă proprie pentru creșterea lui spirituală sau pentru slujirea lui publică.*

Iacov este un exemplu clasic de om în care a avut loc zdrobirea lui Dumnezeu. El a avut două întâlniri cu Dumnezeu: una la *Betel* (Geneza 28), iar cealaltă la *Peniel* (Geneza 32).

Betel înseamnă „*casa lui Dumnezeu*” (un simbol al bisericii), iar **Peniel** înseamnă „*fața lui Dumnezeu*”. Noi toți avem nevoie să trecem mai departe de intrarea în *Biserica* lui Dumnezeu, pentru a vedea **Fața** lui Dumnezeu.

La Betel citim că „*asfințise soarele*” (Geneza 28:11). Acesta pare a fi doar o împejurare

geografică, dar de fapt e și un *indicativ*, spre ceea ce s-a întâmplat în viața lui Iacov, deoarece următorii 20 de ani au fost pentru el o perioadă de adânc întuneric. Apoi, la Peniel, citim că „*răsărea soarele*” (*Geneza 32:31*). Din nou o împrejurare geografică, dar și Iacov a intrat definitiv în lumina lui Dumnezeu.

Așa cum Petru a avut cele *două* întoarceri la Dumnezeu, tot așa mulți credincioși, care au umblat cu Dumnezeu de-a lungul anilor, au avut două întâlniri cu Dumnezeu. *Prima* a fost când ei au intrat în Casa lui Dumnezeu (Biserica), prin nașterea lor din nou. A *doua* a fost când ei l-au întâlnit pe Dumnezeu față-n față, au fost umpluți cu Duhul Sfânt și viața lor a fost transformată.

Citim că la Betel Iacov „*a visat o scară rezemată de pământ, al cărei vârf ajungea până la Cer. Îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe scara aceea.*” (*Geneza 28:12*). În *Ioan 1:51* Isus interpretează această scară ca referindu-se la El Însuși, Calea de la pământ la Cer: „*Adevărat, adevărat vă spun, că, de acum încolo, veți vedea Cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorându-se peste Fiul omului*”. Deci, ceea ce a văzut Iacov, era de fapt o viziune profetică despre **Isus**, care **deschide calea către Cer**. În acel vis, Domnul a promis multe lucruri lui Iacov. Dar, Iacov, era atât de înclinat spre lucrurile pământești, încât el s-a putut gândi numai la siguranța vieții pământești, la sănătate fizică și la prosperitate financiară. Și acolo, „*Iacov a făcut o juruință și a zis: Dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac, și dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu; piatra aceasta, pe care am pus-o ca stâlp de aducere aminte, va fi casa lui Dumnezeu, și Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da.*” (*Geneza 28:20-22*). Iacov l-a perceput pe

Dumnezeu ca pe o gardă personală care avea grijă de el. Iar dacă Dumnezeu făcea asta, Iacov Îi dădea comision 10% din venitul lui!!

Exact la fel îl tratează pe Dumnezeu și mulți credincioși din zilele noastre. Ei doresc numai confort material de la El. Iar dacă Domnul le dă aceste lucruri, ei frecventează regulat adunările bisericii și dau pentru lucrarea lui Dumnezeu o parte din banii lor. Astfel de credincioși fac de fapt *afaceri* cu Dumnezeu, la fel ca un negustor din lume, căutând confortul și profitul propriu.

Iacov a petrecut 20 de ani din viața lui *agonisind* lucruri materiale. El a încercat *să intre în posesia* unei soții din familia lui Laban și s-a ales cu *două*! El n-a vrut două, dar, i-a fost exploatată dorința de a o avea pe cea pe care și-a pus ochii!! Apoi el a folosit metode frauduloase de *însușire* a oilor lui Laban, ajungând astfel foarte bogat. A intrat în casa lui Laban fără un ban, dar a ieșit cu mari averi de acolo. Fără îndoială că el a atribuit prosperitatea aceasta *binecuvântării lui Dumnezeu*, ca mulți credincioși ai zilelor noastre!!

Dar care este adevăratul **semn** distinctiv al „binecuvântării lui Dumnezeu”? Este prosperitatea? Nu. *Este să fii **transformat în asemănare cu Hristos***.

La ce folosește să ai o slujbă bună, o casă bună și multe elemente de confort, dacă viața ta rămâne nefolositoare lui Dumnezeu și oamenilor?

Dar Dumnezeu nu Și-a terminat încă socotelile cu Iacov. El i-a dat o **a doua întâlnire**, la Peniel.

Vreau să vă spun, frați și surori, că mulți dintre voi aveți nevoie de o a doua întâlnire cu Dumnezeu, o întâlnire care va avea loc atunci **când veți ajunge la punctul cel mai critic din viața** voastră și când Dumnezeu, în loc să vă judece și să vă trimită în Iad, vă va umple cu Duhul Său cel Sfânt!

Citim în *Geneza 32* că Iacov era îngrozit, pentru că tocmai auzise de ieșirea lui Esau (de la care, cu 20 de ani înainte, luase prin înșelăciune dreptul de întâi născut) pentru a se întâlni cu el. Acum era sigur că Esau căuta să-l omoare. Ne prinde bine atunci când Dumnezeu ne lasă să ajungem în situații care ne *îngrozesc*. Pentru că, fiind înfricoșați de ceea ce ar putea să ne facă omul, ne vom trage cât mai aproape cu putință de Dumnezeu.

La Peniel Iacov era **singur** (*Geneza 32:24*). Înainte de a se putea întâlni cu noi, Dumnezeu trebuie să prindă un moment când suntem singuri. De aceea, Satan a impus un ritm alert și supraaglomerat de viață (mai ales în orașele mari), pentru ca, în viața multor credincioși, timpul petrecut *singur* cu Dumnezeu să fie redus la minim. Viața lor a devenit atât de ocupată, încât activitățile mai puțin prioritare (*cum ar fi Dumnezeu*) sunt scoase mereu din orarul lor! Aceasta e tragedia creștinătății de azi.

Dumnezeu s-a luptat cu Iacov ore întregi în noaptea aceea, dar **Iacov nu s-a lăsat**. Această luptă ne relevă antagonismul în care a ajuns Iacov față de Dumnezeu în cei 20 de ani care au trecut. Și când Dumnezeu a văzut că Iacov era înverșunat în încăpățânarea lui, în final, i-a dislocat articulația șoldului. Iacov avea în acea vreme cam 40 de ani și era un om foarte puternic. Avraam, bunicul lui, a trăit peste 175 de ani. Deci putem spune că Iacov era în floarea tinereții lui, având de trăit încă 75% din viața lui. La o așa vârstă a tinereții, a avea dislocată articulația șoldului, trebuie să fi fost ultimul lucru pe care și l-ar fi putut dori Iacov, pentru că, dintr-odată, și-a văzut spulberate toate planurile pe care și le făcuse pentru viitor. Gândiți-vă că era ca și cum un tânăr de 20 de ani, din zilele noastre, ar avea dislocată articulația șoldului și ar trebui să umble în cârje tot restul vieții!! Aceasta poate fi o experiență zdrobitoare. În tot

restul vieții lui, Iacov n-a mai putut umbla niciodată fără cârje.

Dumnezeu a încercat în atât de multe moduri să-l zdrobească pe Iacov, dar n-a reușit; și, în final, i-a dat o dizabilitate fizică permanentă. Prin aceasta, în sfârșit, a reușit să-l zdrobească pe Iacov.

Dacă consideră că e spre binele nostru, Dumnezeu poate face același lucru și pentru noi. El disciplinează numai pe cei pe care îi iubește, pentru a-i păzi de catastrofe mult mai mari.

Dacă totuși Dumnezeu a încetat să te corecteze, atunci poate că te lasă, chiar ca recidivist, să trăiești deplin sănătos, să câștigi bani din abundență și să-ți irosești viața. Dar cine vrea așa ceva? Eu mai degrabă aș vrea ca Dumnezeu să mă determine cât mai repede să fac voia Lui, să mă disciplineze și să mă zdrobească chiar acum (chiar și fizic dacă e necesar), astfel încât să pot umbla cu El și să împlinesc scopurile Lui pe pământ.

Pentru a-l ține zdrobit, chiar și marele apostol Pavel a avut nevoie de un țepuș în carnea lui (2 Corinteni 12:7). Țepușul din carnea lui putea fi vreo dizabilitate fizică care-l deranja permanent. El s-a rugat lui Dumnezeu din nou și din nou, ca acest „*mesager al lui Satan*” să fie îndepărtat. Dar Dumnezeu a spus: „Nu; chiar dacă este un mesager al lui Satan, nu-l voi îndepărta; ai nevoie de el să te țină umil, astfel încât, să poți fi folositor Mie și oamenilor de lângă tine!”.

După ce Dumnezeu a dislocat șoldul lui Iacov, El i-a spus: „În regulă, Mi-am făcut lucrarea. Acum lasă-mă să plec. Tu niciodată nu M-ai vrut. Tu ai vrut numai femeie și bani”. Dar Iacov acum n-a vrut ca Dumnezeu să plece. *În sfârșit*, era **transformat**! Acest om care și-a petrecut viața agonisind femeie și proprietăți, acum se ținea strâns de Dumnezeu și spunea: „*Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta.*” (Geneza 32:26).

Ce mare lucrare s-a împlinit în inima lui Iacov când i-a fost dislocată articulația șoldului, astfel că, acum, îl dorea **numai** pe Dumnezeu!

Așa cum spune vechea zicală: „*Când nu ai nimic în afară de Dumnezeu, vei descoperi că Dumnezeu este mai mult decât destul*”!! Este adevărat.

Acum Dumnezeu l-a întrebat: „Care-i numele tău?”. Și Iacov a răspuns: „Numele meu este Iacov”. „*Iacov*” înseamnă înșelător, amăgitor, escroc. Iacov a admis, în final, că el este un înșelător.

Oare nu ești și tu un înșelător? Oare nu ai păcălit pe cei din jurul tău că ești un om spiritual? Dacă da, ai vrea astăzi **să fii sincer** cu Dumnezeu și să-I spui că ești un **ipocrit**?

Cu mulți ani înainte, când tatăl său, Isaac, care era orb, l-a întrebat care îi este numele, Iacov a pretins că era Esau. Dar **acum a fost sincer**. Și Domnul i-a spus imediat: „Nu vei mai fi un înșelător niciodată”: „*Numele tău nu va mai fi Iacov*” (Geneza 32:28).

Nu este acesta un cuvânt de încurajare?

L-ai auzit? „*Numele tău nu va mai fi Iacov (Înșelător)*”. „Nu vei mai fi un înșelător niciodată”

Halleluia!

Aceasta nu înseamnă că niciodată nu *vei mai cădea în păcat*. Dar, niciodată nu va mai fi vreo înșelătorie sau viclenie în viața ta. Niciodată nu va mai fi nici o șiretenie în viața ta.

Apoi, Dumnezeu i-a mai spus lui Iacov: „de azi înainte te vei chema **Israel** (Cel ce luptă cu Dumnezeu, sau: Prinț al lui Dumnezeu); căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor”. Ce **transformare**! Dintr-un înșelător un prinț al lui Dumnezeu! Și aceasta a fost complet săvârșită numai când Iacov a fost zdrobit.

Aceasta este și chemarea noastră, de a fi înscăunați ca prinți, împreună cu Hristos, pe tronul Lui, exercitând

autoritate spirituală peste Satan și eliberând bărbați și femei care au fost înrobiți de el. Ca membri ai trupului lui Hristos, noi suntem *chemați să avem putere să biruim cu Dumnezeu și cu oameni*. Suntem chemați să fim o binecuvântare pentru toți oamenii. Dar acestea pot avea loc numai când suntem zdrobiți. Și putem fi **zdrobiți**, *numai când suntem sinceri cu Dumnezeu, în legătură cu fătărnicia și viclenia noastră*.

Cu multe secole după aceea, când Domnul Isus s-a întâlnit cu un descendent al lui Iacov, și anume cu **Natanael**, „a zis despre el: „*Iată cu adevărat un Israelit, în care nu este vicleșug*” (Ioan 1:47). „Iată un Israel (prinț al lui Dumnezeu) adevărat, în care nu este nimic din Iacov (nici o șiretenie, șmecherie, înșelătorie)”!! Apoi, El a reamintit lui Natanael de scara pe care a văzut-o Iacov la Betel și i-a spus că și el era un „Israel”, nu pentru că Natanael ar fi fost perfect, ci pentru că **nu era în el nici o viclenie sau prefăcătorie**.

Iacov a numit acel loc „*Peniel*”, pentru că, acolo, a văzut în sfârșit *fața* lui Dumnezeu. La Betel el a fost fascinat de *casa* lui Dumnezeu. Tu poți fi *în casa lui Dumnezeu* de mulți ani și **încă n-ai văzut fața lui Dumnezeu**. Atunci **tu ai nevoie de o a doua întâlnire cu Dumnezeu**, în care vei vedea fața Lui.

Iacov a exclamat plin de emoție: „*am văzut pe Dumnezeu față în față, și totuși am scăpat cu viață*” (Geneza 32:30).

„*Acum văd fața Ta, o Doamne, și totuși rămân în viață!!*”

„*Trebuia să fiu dat afară din companie, dar mi s-a triplat salariul!!*”

„*Trebuia să ajung în Iad, dar, în loc de aceasta, El m-a umplut cu Duhul Lui cel Sfânt!! Halleluiah!!*”

Cred că acum ne putem da seama de justetea faptului că mulți credincioși nu sunt umpluți cu Duhul

Sfânt. Ei încearcă să *câştige* această **umplere**. Ei încearcă să o *merite*, să fie *vrednici* de a o *poseda*. În acelaşi mod, o mulţime de oameni sinceri, în multe religii, caută iertarea păcatelor lor. De ce nu obţin siguranţa iertării? Pentru că ei încearcă să câştige această iertare prin fapte.

Cum ai primit iertarea păcatelor tale? Ai obţinut-o pe bună dreptate, ca răsplată pentru munca ta? Nu. A venit o zi în viaţa ta când ai realizat că nu vei fi niciodată vrednic de iertarea lui Dumnezeu. Atunci ai venit la Isus, nu ca un creştin, ci ca un păcătos. Şi păcatele tale au fost imediat iertate. În acelaşi mod, trebuie să venim şi pentru **a primi plinătatea Duhului**.

Sunt mulţi credicioşi în zilele noastre care postesc, se roagă şi stăruiesc timp îndelungat, pentru a primi plinătatea Duhului Sfânt. Nu este nimic rău în a face oricare din aceste lucruri. Toate acestea sunt bune. Dar, dacă tu faci oricare din acestea *pentru a* deveni **vrednic** de a primi plinătatea Duhului, atunci ai intrat pe un făgaş greşit.

Dacă nu primeşti plinătatea Duhului, poate chiar întrebi pe Dumnezeu spunând: „Doamne, am postit şi m-am rugat şi am aşteptat în stăruinţă. De ce nu m-ai umplut?” Însă tu **nu** poţi să **câştigi** prin muncă, sau să-L **meriţi** pe Duhul Sfânt, la fel cum nu poţi câştiga prin merite iertarea păcatelor tale. Ambele le primim **cadou** de la Dumnezeu. Şi tu nu poţi plăti pentru niciunul din acestea. Trebuie să le primeşti ca pe **daruri nemeritate**, sau, dacă nu, nu le vei primi deloc.

Toate darurile lui Dumnezeu sunt fără plată. Dar omul face greşeala de a încerca să plătească lui Dumnezeu pentru ele şi, astfel, nu primeşte niciunul din aceste daruri. *Dacă încerci să te faci vrednic pentru a merita darurile lui Dumnezeu, nu le poţi avea.*

Acesta poate fi principalul motiv pentru care încă nu ai fost umplut cu Duhul Sfânt.

Când a fost Isus pe pământ, fariseii considerau că sunt cei mai vrednici dintre toți ca să aibă păcatele iertate. Dar, ei n-au obținut această iertare și au mers în Iad. Pe de altă parte, păcătoși notorii, ca Maria Magdalena, au primit imediat, în dar, iertarea păcatelor lor. Un tâlhar, care a trăit o viață plină de hoții și crime, a fost iertat într-o clipă și a mers în Paradis, chiar în noaptea care a urmat după crucificare.

*Dumnezeu dă darurile Sale cele mai bune acelor care **nu le merită**.* Aceia care au venit să lucreze în vie la ceasul al unsprezecelea, erau cunoscuți de toți ca fiind cei care *nu merită nimic*, așa că Stăpânul i-a plătit pe ei întâi. Dar cei ce veniseră cel mai devreme, care simțeau că-și *meritau* salariul, au fost retribuiți ultimii.

În pilda fiului risipitor citim că tatăl avea un inel în deget. Într-o zi, el și-a dat jos inelul și l-a dat fiului mai tânăr, care irosise toți banii lui. De ce nu l-a dat fiului mai mare? Pentru că acesta era auto-îndreptățit. În ochii oamenilor el era fiul mai mare care merita acel inel. Dar tatăl l-a dat fiului mai tânăr.

Aceasta e calea lui Dumnezeu. El face astfel de lucruri pentru a smeri trufia omului, astfel ca, nimeni să nu se poată lăuda în prezența Lui. *Căile Lui nu sunt căile noastre, iar gândurile Lui nu sunt gândurile noastre.*

Dacă ați înțeles acest adevăr, pe care încerc să vi-l scot în evidență, atunci ați înțeles un principiu fundamental al modului în care Dumnezeu tratează cu omul.

A fost bunăvoința lui Dumnezeu că m-a condus *pe mine* primul la pocăință. Și toată bunăvoința, de care Dumnezeu a dat dovadă în continuare după aceea, m-a condus numai la pocăință, și pocăință tot mai mare.

Lasă bunăvoința lui Dumnezeu să te conducă și pe tine la pocăință. *Nu abuza de bunătatea Lui, prin faptul că-ți avantajezi firea pământească.* Dumnezeu este bun cu noi în multe feluri. *Dar, n-ar trebui să ne imaginăm că El e și **mulțumit** de noi, deoarece este **bun** cu noi.* Nu! El este bun cu toți oamenii. Bunătatea Lui ne este dată numai pentru a ne conduce la pocăință. Când ne întoarcem la El, fără nici o falsitate sau viclenie, El va pune inelul Său și pe mâna noastră. El a păstrat acel inel, în mod special, pentru păcătoși ca noi.

Isus le-a spus odată, usturător, fariseilor, că: „Voi toți sunteți sănătoși și n-aveți nevoie de doctor. Cei ce au nevoie de doctor sunt oamenii bolnavi. Și Eu pentru ei am venit” (*Matei 9:12*). „*Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi...căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși*”. Dorind să-i trezească la realitate, El a fost caustic cu ei, dar motivat pe deplin de dragoste.

Isus *nu* a venit să cheme pe cei ce se consideră virtuoși, ci pe cei ce recunosc că sunt păcătoși. E foarte posibil că mulți dintre cei care stați aici și mă ascultați să fiți la fel de bolnavi cum erau acei farisei, și nici măcar să nu vă dați seama de aceasta. *Bolnavi de prefăcătorie, infumurare și auto-îndreptățire.* Aceste boli sunt mai periculoase decât SIDA și cancerul, și pot să vă distrugă! Comparativ cu acestea, alte păcate, cum ar fi crimele sau adulterul, sunt numai ca o răceală sau o febră. Poate că ai reușit să înțelegi că ucigașul și curvarul sunt bolnavi. Dar voi puteți fi mai bolnavi decât amândoi la un loc!!

Dumnezeu vrea să ne dea *viața* Lui, *puterea* Lui și *autoritatea* Lui. De aceea ne lasă să cădem din nou și din nou, până când, în final, are loc zdrobirea noastră.

În relatarea despre **Iov**, vedem cum Dumnezeu l-a adus până la nivelul cel mai scăzut, lăsând să-și piardă proprietățile, copiii și sănătatea. Într-un anumit sens el

își pierduse chiar și soția, (care a devenit cicălitoare și-l îndemna la răzvrătire) și a pierdut trei prieteni (care l-au înțeles greșit și l-au criticat). Prietenii lui, transformați în predicatori auto-îndreptățiți, se întreceau în a-l „călca în picioare” prin cuvântările lor. Ei au continuat să „dea cu picioarele”, până când Dumnezeu, în îndurarea Lui, a intervenit El însuși și a pus capăt lucrurilor. În mijlocul tuturor acestor presiuni, Iov s-a dezvinovățit pe sine în mod repetat. În final, când Dumnezeu i-a vorbit, Iov a văzut putreziciunea propriei auto-îndreptățiri și s-a pocăit.

Într-adevăr, Iov „*era fără prihană și curat la suflet. El se temea de Dumnezeu, și se abătea de la rău*” (Iov 1:1). Aceasta era **bine**. Însă era mândru de neprihănirea lui. Aceasta era **rău**. Dar, după ce Dumnezeu s-a socotit cu el, a devenit un om **zdrobit**. Din acel moment a slăvit numai pe Dumnezeu. Așa că scopul lui Dumnezeu pentru Iov s-a împlinit.

Rețineți ce a spus Iov lui Dumnezeu când a fost zdrobit: „*Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă.*” (Iov 42:5-6). Aceasta a fost **Peniel**-ul lui **Iov**! Și el a văzut **fața** lui Dumnezeu, și totuși a rămas în viață. Și care a fost rezultatul? S-a pocăit în praf și cenușă. Dumnezeu, printr-o descoperire a bunătății Lui, a săvârșit în Iov, într-o clipă, ceea ce predicatorii aceia n-au putut face nici chiar după zile întregi de predicare. Ceea ce l-a zdrobit pe Iov și l-a condus la pocăință a fost bunăvoința lui Dumnezeu.

Cei mai mulți dintre noi auzim despre Dumnezeu de la predicatori, în adunări. Însă, ceea ce **avem nevoie este o întâlnire față-n față cu Dumnezeu**, unde vedem bunătatea Lui îndreptată spre noi și revărsându-se înspre noi; și prin aceasta suntem **zdrobiți**. Aceasta s-a

întâmpilat și cu Petru. Vă amintiți ce s-a întâmplat imediat după ce Petru s-a lepădat de trei ori și a cântat cocoșul? El a văzut fața Domnului. Și **Petru** a avut **Peniel**-ul lui! Citim că: „*Domnul S-a întors, și S-a uitat țintă la Petru.*” (Luca 22:61). Și care a fost rezultatul: „*(Petru) a ieșit afară, și a plâns cu amar.*” (Luca 22:62).

Acea privire a lui Isus, plină de bunătate și iertare, a zdrobit inima aceea aspră de pescar.

Sub Vechiul Legământ, Dumnezeu a promis lui Israel sănătate, bogăție și orice binecuvântare materială. Dar era o binecuvântare, care era cea mai mare dintre toate, și anume, cea descrisă în *Numeri 6:22-26*. Aici, citim că i s-a poruncit lui Aaron să binecuvânteze poporul astfel: „*Domnul să facă să lumineze **Fața** Lui peste tine, și să Se îndure de tine! Domnul să-Și înalțe **Fața** peste tine, și să-ți dea pacea!*”

Nu e regretabil faptul că mulți credincioși din zilele noastre caută binecuvântările *inferioare* ale sănătății și bogăției materiale (pe care necredincioșii le obțin fără rugăciune) și experiențe emoționale (dintre care multe nu sunt autentice), în loc de a căuta cea mai mare binecuvântare, care le poate transforma în totalitate viața, și anume, întâlnirea față-n față cu Dumnezeu?

Chiar dacă n-am deveni niciodată bogați și niciodată nu ne-am vindeca, dacă vedem fața Domnului, avem împlinirea tuturor nevoilor noastre.

Când s-a întâlnit cu Dumnezeu, trupul lui Iov era plin de furuncule, dar, nu L-a întrebat pe Dumnezeu despre vindecarea lui. Întâlnirea față-n față cu Dumnezeu e de așa natură încât omul, care are parte de ea, spune: „Am văzut fața Domnului și *aceasta este îndeajuns pentru mine*”. Cei trei predicatori, care pretindeau să aibă „judecată limpede” și „un cuvânt de la Dumnezeu”, au spus lui Iov că el era pedepsit pentru ceva păcate secrete din viața lui. Există și astăzi profeți autoprocldați, care

vin cu mesajele lor false de genul: „așa vorbește Domnul”, care condamnă și rănesc oamenii lui Dumnezeu, aidoma celor care-l necăjeau pe Iov. Dar Dumnezeu nu l-a amenințat pe Iov cu judecata, așa cum au făcut acei trei predicatori.

Dumnezeu nu a vorbit cu Iov despre căderile lui și nici nu i-a reamintit de lamentările și reclamațiile (împotriva lui Dumnezeu) pe care le făcuse când era sub presiune. **Dumnezeu doar și-a descoperit bunătatea înaintea lui Iov**, bunătate relevată în universul minunat pe care L-a creat pentru desfătarea oamenilor și relevată, de asemenea, în animale, care sunt subordonate oamenilor. A fost acel gen de descoperire a bunătății Lui, așa cum știe Dumnezeu s-o dea, încât aceasta l-a condus pe Iov la pocăință. *Mulți profită de bunătatea lui Dumnezeu, avantajându-și firea pământească și abuzând de favoarea acestei bunătăți.* Cât despre Iov, bunătatea lui Dumnezeu l-a condus la pocăință. Și apoi, Domnul l-a binecuvântat pe Iov, cu dublul a tot ceea ce a avut înainte.

*Scopul final al lui Dumnezeu, cu **zdrobirea** noastră, este să ne facă fericiți, așa cum citim în Iacov 5:11. Obiectivul pe care l-a avut Dumnezeu în minte, pentru Iov, a fost **spulberarea auto-îndreptătirii și mândriei** lui și **transformarea** lui într-un **om zdrobit**, astfel încât Domnul să-I poată arăta fața Lui și să-l poată binecuvânta din abundență. Dacă nu vedem fața Lui în spatele tuturor acestor lucruri, tocmai binecuvântările materiale și fizice pe care ni le dă Dumnezeu pot să ne ruineze, prin faptul că ne abat direcția de la El. Cât de mulți credincioși au deviat de la Dumnezeu prin prosperitatea materială!*

O viziune a feței lui Dumnezeu ne poate elibera de pofta nestăvilită după toate lucrurile pe care ni le poate oferi lumea:

„Arată-mi fața Ta, o întrezărire doar a frumuseții Tale divine;

Și niciodată nu mă voi gândi și nu voi visa la o altă iubire în afară de a Ta.

Toate luminile mai slabe se vor întuneca, orice glorie mai mică va intra-n declin.

Frumusețea pământului nu va mai apărea frumoasă niciodată”.

Petru a văzut fața Domnului și a plâns cu amar. Acum, ne-am putea închipui că Petru a fost zdrobit *definitiv*. Dar nu a fost așa. Înainte ca el să fie gata pentru **Peniel**-ul lui, Domnul avea să-l mai conducă printr-o experiență de eșec.

În *Ioan 21:3* citim că Petru a spus colegilor lui apostoli: *„Mă duc să prind pește”*. Prin aceasta, el n-a vrut să spună că mergea la pescuit doar în seara aceea. El se *întorcea* la slujba lui de pescar, renunțând la apostolia lui, deoarece eșuase ca apostol.

Cu câțiva ani în urmă, când a fost chemat de Domnul, Petru renunțase la ocupația lui de pescar. El a abandonat totul și L-a urmat sincer pe Domnul, în cel mai bun mod pe care l-a știut el. Însă a eșuat. Acum, el simțea că această ocupație, de a fi un apostol, nu era pentru el. După trei ani și jumătate de audiere a celor mai minunate mesaje care s-au predicat vreodată, venite de la cel mai mare predicator care a trăit vreodată, el, Petru, s-a lepădat de Isus categoric și în public, nu numai o dată, ci de trei ori. Se săturase să tot încerce să fie un apostol.

Dar exista un lucru pe care încă știa să-l facă bine: pescuitul. A practicat aceasta din copilărie și era un expert în domeniu. Așa că a decis să fie din nou un pescar. Unii din ceilalți apostoli au simțit și ei la fel. Și ei

Îl părăsiseră pe Domnul chiar în ceasul nevoii Lui, au evadat de lângă El și s-au ascuns. Așa că și ei s-ar fi întors la pescuit, pentru că eșuaseră în a fi „apostoli”!!

Ei erau oameni sinceri; apreciaseră mesajele lui Isus și inimile lor ardeau în ei când Îl ascultau. Ei au vrut din toată inima să fie ucenicii Lui. Dar au căzut!

Experiența ta poate fi similară cu a lor. Poate ai auzit mesaje pline de putere și ai fost mișcat de ele. Poate că inima ta ardea în tine când ai auzit Cuvântul lui Dumnezeu. Poate ai lăsat totul și ai căutat în mod sincer să-L urmezi pe Domnul. Poate și tu te-ai străduit, plin de speranță, luând decizii din nou și din nou, după ce auzai acele mesaje pline de viață. Ai mers poate chiar mai departe de atât, și, după căderi repetate, îți spuneai din timp în timp: „de data aceasta chiar că-s hotărât să reușesc”. Dar, ai căzut din nou și ai simțit că te-ai epuizat. Azi, dacă te uiți înapoi în timp, poate că poți vedea doar o mulțime de eșecuri, cădere peste cădere, poate un morman format din mii de nereușite. „Nu ies la liman. Tot așa de bine m-aș putea retrage. Această Evanghelie poate că funcționează la alții. Dar, în cazul meu, nu s-ar părea că merge. Lucrurile s-au stricat prea tare la mine. Niciodată nu voi reuși”.

Te simți cumva astăzi așa? Ai decis să nu mai încerci niciodată, pentru că nu e de niciun folos să mai încerci? Ai decis să mergi înapoi în lume, să-ți cauți acolo norocul sau ceva plăceri deșerte? Simți că ar fi mai bine pentru tine să devii o persoană lumească, pământească în carne și sânge, cu viață mondenă, care trăiește clipa cu adevărat și care nu are pretenția de a fi un creștin? Ar fi mai bine decât să afirmi că ești un ucenic al Domnului Isus?

Ei bine, exact așa s-au simțit acei apostoli, când au decis să se întoarcă la ocupația de pescar. Și Domnul i-a lăsat să plece, ca și cum ar fi zis: „Dați-i drumul înainte.

Încercați să pescuiți și vedeți dacă veți izbuti în asta”. Așa că Petru și prietenii lui au încercat toată noaptea să prindă pește și au eșuat *îngrozitor*. Niciodată înainte, în toată viața lor, n-au avut așa o noapte urâtă.

Odată ce Dumnezeu te-a chemat să fii al Lui, nu te va putea despărți nimic de dragostea Lui. El se va asigura că tu eșuezi la pescuit și la orice *altceva* ai încerca să faci! Poți încerca cât de mult vrei, dar vei eșua. Iubirea lui Dumnezeu nu-ți va permite să-ți irosești viața în banalități. Așa că, dacă încerci să o iei în sensul depărtării de El, frânghia dragostei Lui se va tensiona și vei fi un ratat, pe oriunde vei merge, în orice vei încerca, *până când te vei întoarce la El*.

Dar aceasta nu se aplică la cei pe care Domnul **nu** i-a **chemat**. Sunt mulți oameni de afaceri și politicieni necinstiți, care au făcut o mulțime de bani „negri”, care continuă să trăiască sănătoși, fără Dumnezeu. De ce permite Dumnezeu asta? Pentru că ei *nu* sunt copiii Lui. Dar nu vorbesc despre ei acum. Îți vorbesc *ție, pe care Dumnezeu te-a chemat dinainte de întemeierea lumii, ca să fii al Lui personal*.

Oricât ar părea de ciudat, erau mulțimi de pești în lacul Galileii, și sunt sigur că alți pescari au prins belșug de pește în noaptea aceea. Acei pești au mers în jurul altor bărci. Dar Dumnezeu i-a ținut departe de barca lui Petru, așa că niciun pește nu s-a apropiat. Acei alți pescari, poate chiar au vâslit aproape de barca lui Petru, spunându-i ce pescuire bogată au avut. Și aceasta i-a făcut, probabil, pe Petru și pe prietenii lui să se mire și mai mult de faptul că ei nu prindeau nimic!

Te-ai mirat vreodată de ce n-ai putut niciodată să faci bani la bursa de valori, în timp ce alții din jur făceau? Te-ai mirat de ce afacerea ta nu pare să vâneze „milioane”, ca afacerile altora? Oamenii din jurul tău par să se îmbogățească din ce în ce, dar prosperitatea nu pare

să vină deloc pe calea *ta*. E din cauza chemării pe care o are Dumnezeu pentru viața ta; El vrea ceva mai bun pentru tine decât ceea ce au oamenii din lume.

Petru a pășit în afara chemării pe care o avea Dumnezeu pentru viața lui și Dumnezeu l-a lăsat să cadă, pentru că trebuia să-l zdrobească încă o dată. Acei apostoli au început să pescuiască cam pe la ora 6 seara. Dar Isus n-a venit la ei până în ziua următoare, pe la 5 dimineăta. Domnul știa că Petru nu va prinde niciun singur pește în noaptea aceea. De ce nu a venit la ei mai devreme, de îndată ce au ieșit la pescuit, astfel încât să nu-și mai piardă vremea? De ce nu a venit la ei, în seara aceea, să zicem pe la ora 9? De ce a așteptat chiar până la 5 dimineăta? De ce a așteptat până când ei erau sleiți de puteri, după ce s-au zbatut 11 ore și n-au prins nimic?

În răspunsul la această întrebare descoperim schema după care ne lasă Dumnezeu să cădem. Aici vom vedea scopul lui Dumnezeu cu eșecul omului. Vom înțelege de ce n-a venit niciodată să ne ajute în acele situații critice, pe care ni le amintim din trecut, când noi ne trudeam din greu, cu toate că strigam în mod repetat după ajutor, și de ce unele din cererile noastre rămân încă fără răspuns.

Când Petru și prietenii lui au ieșit în seara aceea la pescuit, pe la ora 6, încă *nu* erau niște eșuați. Ei erau plini de speranța reușitei pe care o vor avea în curând. Pe la ora 9 seara n-aveau niciun pește prins și probabil erau puțin descurajați. Dar, nici acum încă, expediția lor nu se putea numi un „eșec”. Pe la miezul nopții, probabil că erau deja foarte deprimați. Pe la 4 dimineăta, au început să-și piardă orice speranță de reușită. Dar ei urmau să devină **total** falimentari. Pentru aceasta trebuia să mai cadă de câteva ori. Graficul încrederii în ei înșiși a început să coboare vertiginos. Dar trebuia să continue căderea până la zero, până la capătul de jos. Și aceasta s-a

întâmplat numai la ora 5 dimineața. Atunci erau gata să abandoneze. Acum erau nevoiți să spună: „N-are niciun rost să mai încercăm. Să mergem acasă!”.

Acela a fost momentul în care a apărut Domnul. Aceasta este calea lui Dumnezeu. Și Domnul a umplut plasele lor până la refuz. În toată viața lor, în nicio altă zi, ei n-au avut o pescuire așa bogată. În dimineața aceea ei au prins 153 de pești *mari*. Ei prindeau în zilele bune probabil 20 sau 30 de pești. Dar aceasta a fost o minune reală. Nimeni n-a mai prins pe lacul acela, într-o singură zi, atât de mulți pești. Această prindere a intrat în cartea recordurilor din Galilea! Ei își vor aminti în veci că Domnul a făcut o minune pentru ei, chiar *atunci când nu mai aveau nicio speranță!*

Ești cumva astăzi în situația în care „ai fost lăsat perplex”, neștiind pe care cale s-o mai apuci sau ce să faci mai departe, pentru că, peste tot unde te-ai întors, ai avut numai dezamăgire și eșec? Atunci, ești probabil foarte aproape de locul în care Domnul este gata să apară. Nu te teme. El doar așteaptă ca încrederea în tine însuși să atingă punctul zero. Dacă n-a venit încă la tine, înseamnă doar că graficul încrederii tale în propriile aptitudini n-a scăzut încă la zero. El încă mai vede că au rămas în tine întărituri ale EU-lui, care, de asemenea, trebuie să plece. Lazăr avea să moară și să fie îngropat, înainte ca Domnul să vină!

Ce i-a întrebat Isus când a venit, în final, în acea dimineață pe malul lacului? El știa că n-aveau niciun pește. Totuși i-a întrebat: „Aveți ceva pește?” (*Ioan 21:5*). Îmi închipui tonul pe care ucenicii au răspuns: „Nu”. **Ei au recunoscut că sunt falimentari.** Au fost **sinceri** - așa cum a fost înaintea lor Iacov și Iov. Aceasta a fost tot ce a vrut Domnul – ca ei să recunoască, în mod sincer, că erau la pământ.

Una din marile bucurii din viața mea a fost când am descoperit acest adevăr glorios că: *Principalul lucru pe care Dumnezeu îl pretinde de la noi, în orice moment al vieții noastre, este **sinceritatea***. El poate atunci să facă minuni pentru noi.

„Aveți ceva pește?” „Nu”. „Aruncați mreața în partea dreaptă”. Și ce minune a avut loc!!

„Care e numele tău?” „Înșelător”. „Numele tău nu va mai fi Înșelător, ci Prinț al lui Dumnezeu”. Iată ce minune a avut loc!!

Frații mei și surorile mele - aceasta e calea lui Dumnezeu.

Tot ce pretinde Dumnezeu de la noi, este sinceritatea.

Simți că azi încă nu poți fi sincer cu El?

Biserica noastră e ca un spital. Aici, noi toți suntem pacienți. Nu suntem specialiști sau experți. Unii din noi suntem în acest spital mai de mult timp decât alții. Dar noi toți suntem pacienți. Există numai un singur Doctor, și acesta e Isus Însuși. Nu avem consultanți în mijlocul nostru. Specialiștii și consultanții se găsesc printre oamenii auto-îndreptățiți, din cadrul cultelor, și nu în Biserica Dumnezeului celui viu. Toți sunteți bine veniți în spitalul nostru. Cu cât sunteți mai grav bolnavi, cu atât aveți mai mare nevoie să fiți în mijlocul nostru, pentru a găsi vindecare. Chiar acesta este mesajul nostru: „Isus n-a venit pentru sănătoși, ci pentru bolnavi” și „Hristos Isus a venit în lume să salveze pe cei păcătoși, dintre care cei dintâi suntem noi”.

Dumnezeu caută să întâlnească pe cei care n-au niciun merit. Rugăciunea vameșului spune: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18:13). El se numea pe sine „păcătosul”. Aceasta înseamnă că el îi simțea pe toți în jurul lui ca pe niște sfinți în comparație cu el! În ochii lui, el era **SINGURUL PĂCĂTOS** de pe

fața pământului! Isus a spus că acest om s-a dus acasă *socotit neprihănit (îndreptătit, justificat, aliniat – nota trad.)*. Numai pe astfel de oameni îi *socotește* Dumnezeu *neprihăniți*.

Permiteți-mi să vă împărtășesc ceva, despre ceea ce înseamnă cu adevărat acest cuvânt „*a socoti neprihănit (a justifica)*”. Este un cuvânt frumos și totodată un cuvânt eliberator (*Luca 18:14*).

Uitați-vă la paginile unei cărți. Vedeți cum este aliniată, pe fiecare pagină, marginea din dreapta a scrisului, la fel ca marginea din stânga? Ca să obții acest fel de aliniere când scrii pe calculator, folosești comanda „**justify**” (care înseamnă **aliniera** tuturor liniilor (*justificare*) prin umplerea spațiilor dintre cuvinte cu caractere netipăritoare – nota trad.). Deși, la fiecare rând, numărul de litere este diferit, totuși calculatorul va alinia marginea din dreapta, adică o va face să fie perfect dreaptă. Acum, dacă vrei să scrii ceva pe calculator, fără să faci această „*alinie*”, vei constata că marginea din dreapta este neregulată. Așa ieșeau paginile noastre, în zigzag, pe vremea când foloseam mașinile de scris. Era imposibil să scrii, chiar și o singură pagină, într-un mod în care toate rândurile să aibă aceeași lungime. Dar acum vedem „*minunea alinierii*”, și aceasta nu doar prin despărțirea în silabe a cuvintelor de la capătul rândurilor. Nu. Dacă te uiți la paginile unei cărți, vei vedea că, de obicei, nici nu se fac despărțiri în silabe, pentru că, ar arăta tot neplăcut. Calculatorul ajustează spațiile dintre cuvintele fiecărui rând așa încât fiecare rând este perfect „*aliniat*”.

Chiar dacă ai scris deja 30 de linii pe o pagină, care au marginea din dreapta a textului neregulată, acum poți da calculatorului comanda de „*alinie*” la tot ce ai scris deja – și ce să vezi, prin apăsarea unei singure taste, toate liniile sunt imediat „*alinate*”!!

Dumnezeu face exact același lucru cu noi, când ne **justifică** (*ne socotește neprihăniți (Biblia - Cornilescu), ne aliniază în raport cu dreptatea (sfînțenia) lui Dumnezeu* – nota trad.). Poate că în trecut ți-ai murdărit viața, și fiecare zi a vieții tale s-a terminat aidoma unei linii nealiniată, prea scurte, ce lasă marginea în zigzag. Dar, dacă vii la Hristos, în mod similar, Dumnezeu **TE ALINIAZĂ** (*te justifică, te socotește neprihănit* – nota trad.) într-o clipă. Fiecare din liniile vieții tale din **trecut** este transformată într-o linie perfectă, ca și cum n-ai fi păcătuit niciodată în toată viața ta, ci ai fi făcut numai fapte neprihănite, aliniată perfect la sfînțenia lui Dumnezeu. Nu mai rămân linii insuficiente ce dau zigzag, ci rămâne doar o singură aliniere perfectă.

Aceasta este nemaipomenit, nu-i așa? Ceea ce face calculatorul pentru *paginile* noastre, face Dumnezeu pentru *viețile* noastre. Astfel, avem o ilustrație potrivită cu secolul XXI, pentru expresia „socotit neprihănit” (*justificat, aliniat în raport cu sfînțenia lui Dumnezeu, pus într-o stare după voia lui Dumnezeu (Biblia – Cornilescu, Isaia 53.11) – nota trad.*).

Permiteți-mi să vă dezvălui ceva chiar mai mult de atât. Odată ce am dat calculatorului comanda de „*aliniere*” (*justificare*), fiecare din rîndurile pe care le scriem *după aceea*, vor fi și ele automat *aliniate*, perfect aliniată cu celelalte linii. „**Alinierea**” se aplică și la *viitorul* nostru, exact în aceeași măsură ca la *trecutul* nostru. Aceasta este cu adevărat o Evanghelie nemaipomenită!

Acum, Dumnezeu ne vede în Hristos. Nu mai avem nicio neprihănire a noastră proprie care ar putea fi vreodată obiectul mândriei noastre. Hristos Însuși este neprihănirea noastră.

Când Dumnezeu ne consideră neprihăniți prin meritele lui Hristos, este ca și cum, în toată viața

noastră, n-am fi comis niciun singur păcat și n-am fi făcut nicio singură greșeală. Și suntem în mod continuu socotiți neprihăniți prin sângele lui Hristos; pentru că, în timp ce noi umblăm în lumină, sângele lui Hristos ne curățește continuu de toate păcatele noastre, atât de cele de care avem cunoștință, cât și de cele de care nu suntem conștienți.

Una din cele mai mari greșeli pe care le putem face, când citim Scripturile, este să folosim **raționamentul logic**, specific rezolvării unei probleme de matematică. Nu putem înțelege inima lui Dumnezeu în acest mod, pentru că Dumnezeu nu lucrează corespunzător logicii matematice!! Așa că, pentru viața noastră, nu putem utiliza logica seacă, atunci când încercăm să pricepem cum se face că, după ce am făcut atâtea greșeli în trecut, încă putem să împlinim planul desăvârșit al lui Dumnezeu. În concordanță cu logica unei rezolvări aritmetice aceasta ar fi imposibil. La rezolvarea unei probleme de matematică, dacă un singur pas este greșit, întotdeauna rezultatul final este greșit.

Dacă ai folosi acest fel de logică, ar trebui să spui că, dacă în trecut ai ratat voia lui Dumnezeu vreodată (indiferent că aveai 2 ani sau 52 de ani), acum n-ai mai putea împlini niciodată planul desăvârșit al lui Dumnezeu, indiferent cât de conștiincios te-ai străduit și indiferent cât de mult te-ai pocăit, pentru că, indiferent la care pas ai făcut o greșeală în cadrul rezolvării problemei matematice (la pasul 2 sau la pasul 52), rezultatul final ar fi tot greșit!!

Dar, Dumnezeu spune: „*Căile Mele nu sunt căile voastre.*” (Isaia 55:8-9).

Mulțumim lui Dumnezeu că planul Lui pentru viața noastră nu lucrează în concordanță cu logica matematică. Dacă ar funcționa astfel, atunci nici o singură ființă omenească (nici chiar apostolul Pavel) n-ar

fi fost capabil să împlinească planul desăvârșit al lui Dumnezeu. Pentru că, într-un moment sau în altul, fiecare din noi am căzut. Chiar și *după ce am devenit credincioși*, am căzut de atât de multe ori! Toți, cei care sunt sinceri, recunosc aceasta imediat. Dar adevărul copleșitor este că mai există speranță *pentru fiecare din noi*.

Matematica condamnă *fără milă* pe toți cei care au comis cea mai mică greșeală. Nu este permisă nici cea mai mică eroare. $2 + 2$ nu-i egal cu 3,99999999. Trebuie să fie exact 4. Cu nimic mai mult și cu nimic mai puțin.

Dar planul lui Dumnezeu nu lucrează ca matematica. ***În planul Lui, eșecul este necesar.***

Nu există nicio altă modalitate, prin care oricare din noi ar putea fi **zdrobit**, în afară de *modalitatea eșuărilor repetate*. Și deci, putem spune că, *în educația noastră spirituală, eșuarea este o parte esențială a planului de învățământ*. Isus a fost Singurul care a trăit fără să fi căzut niciodată în păcat. Dar noi ceilalți, inclusiv și cei mai buni dintre noi, toți am avut nevoie să fim zdrobiți de Dumnezeu prin eșecuri. Chiar și Petru și Pavel au trebuit să fie zdrobiți prin căderi repetate.

Deci, bucurați-vă de mesajul Evangheliei și fie ca bunătatea lui Dumnezeu să vă conducă la pocăință. Lăsați-o să vă conducă într-o viață plină de bucurie și odihnă desăvârșită în Dumnezeu, o odihnă care vine prin cunoașterea faptului că, Dumnezeu, „*în Prea Iubitul Lui*” Fiu (*Efesenii 1:6*), v-a acceptat și vă acceptă permanent.

În fiecare zi noi facem atât de multe greșeli! Noi alunecăm și cădem în păcat, chiar dacă numai accidental sau în mod inconștient. Câteodată, presiunile exercitate asupra noastră pot fi atât de mari, încât devenim depresivi și descurajați; atunci suntem ispitiți să păcătuim chiar mai mult. Dumnezeu înțelege presiunile noastre și este plin de compasiune. El nu ne va lăsa să fim

ispitiți dincolo de puterile noastre, ci va face o cale de scăpare pentru noi. El va îndrepta toate lucrurile în viața fiecăruia dintre noi.

Viața creștină nu funcționează conform logicii umane. Ea lucrează în conformitate cu puterea care face minuni, cu înțelepciunea perfectă și cu dragostea desăvârșită a Tatălui ceresc.

Nimeni nu poate să-și scrie rândurile vieții cu linii perfecte și să producă o aliniere desăvârșită a vieții lui la sfințenia lui Dumnezeu. Dumnezeu este Acela care ne consideră neprihăniți pe fiecare dintre noi, chiar și pe cei mai buni dintre noi. Niciun om nu va putea să se mândrească niciodată înaintea lui Dumnezeu.

Deci, haideți să fim milostivi față de alții, care n-au mai putut ține piept și au căzut în bătăliile vieții, pentru că, și noi înșine am căzut la rândul nostru, și fiecare dintre noi am primit mult har de la Dumnezeu!

Permiteți-mi să vă mai spun aceste cuvinte în final, în Numele lui Isus: ***POȚI SĂ ÎNCEPI DE ACOLO DE UNDE EȘTI CHIAȚ ACUM, ORIUNDE TE-AI AFLA, ȘI ÎNCĂ SĂ ÎMPLINEȘTI PLANUL PERFECT AL LUI DUMNEZEU PENTRU VIAȚA TA.***

Dacă vei cădea mâine, du-te la Dumnezeu imediat cu pocăință și El te va pune din nou într-o stare după voia Lui.

Niciodată să nu spui că această Evanghelie nu funcționează în cazul tău. Dacă ești tentat să spui așa, este pentru că ai ascultat prea mult de învățători falși, de predicatori legalști și de diavolul. Oprește-te din a le mai da ascultare, oprește-te din citirea cărților lor, iar de acum înainte, ascultă de Dumnezeu și de Cuvântul Lui. Mărturisește ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu.

Fie ca ***credința*** ta să nu eșueze în momentul încercării!

Haideți să ne rugăm unii pentru alții, așa cum
Domnul nostru se roagă pentru noi. **Amin.**

Capitolul 2

PLANUL DESĂVÂRȘIT AL LUI DUMNEZEU PENTRU CEI CARE AU CĂZUT

Sunt mulți frați și surori care simt că nu pot împlini acum *planul desăvârșit al lui Dumnezeu* pentru viața lor, din cauza faptului că au păcătuit și s-au îndepărtat de Dumnezeu într-o anumită perioadă a vieții lor din trecut.

Haideți să ne uităm la ceea ce au de spus Scripturile în această privință, și să nu ne sprijinim pe priceperea noastră sau pe propriul nostru simț rațional.

În primul rând, observați cum începe Biblia:

„*La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul*” (Geneza 1:1).

Când a creat Dumnezeu Cerurile și Pământul, ele trebuie să fi fost perfecte, pentru că din mâna Lui niciodată nu poate veni în ființă ceva imperfect sau incomplet.

Dar, câțiva din îngerii pe care i-a creat El au căzut și s-au răzvrătit, și acest episod este descris pentru noi în *Isaia 14:11-15* și în *Ezechiel 28:13-18*. Acesta a fost momentul când Pământul a ajuns în condiția descrisă în *Geneza 1:2*, „*pusti, gol și întunecos*”.

Restul versetelor din *Geneza 1*, descriu cum Dumnezeu a prelucrat acest material *pusti, gol și întunecos*, și a făcut ceva așa de frumos din el, încât El Însuși l-a calificat ca fiind: „*foarte bun*” (*Geneza 1:13*). Citim în *Geneza 1:2-3* că *Duhul lui Dumnezeu se mișca*

peste ape și Dumnezeu **rostea** Cuvântul Lui, și acestea au produs marea schimbare.

Ce mesaj actual ne este comunicat prin acest cuvânt?

În mod similar, indiferent cât de mult am căzut sau cât de rău am încurcat lucrurile în viața noastră, **prin Duhul Lui și prin Cuvântul Lui, Dumnezeu încă poate scoate ceva glorios din viața noastră.**

Dumnezeu a avut un plan *perfect* pentru ceruri și pentru pământ, când le-a creat. Dar planul *inițial* avea să fie pus de-o parte datorită căderii lui Lucifer. Și Dumnezeu a refăcut cerurile și pământul, producând totuși ceva „foarte bun” din haos!

Acum fiți atenți, la ce s-a întâmplat mai departe.

Dumnezeu i-a făcut pe Adam și pe Eva și a început totul din nou. Dumnezeu trebuie să fi avut un **plan desăvârșit** și pentru ei, care bineînțeles nu includea păcătuirea lor prin neascultare de porunca de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și a răului. Dar ei, totuși, au mâncat din fructul oprit și au zădărnicit planul *inițial* al lui Dumnezeu pentru ei, oricare ar fi fost acesta.

Logica ne-ar sugera că ei **nu** mai puteau împlini vreodată planul *desăvârșit* al lui Dumnezeu. Totuși, vedem că atunci când Dumnezeu a venit să-i întâlnească în grădină, El nu le-a spus că de acum înainte vor avea de trăit restul vieții lor în cel mai bun plan secundar posibil. **Nu!** El le promite în *Geneza 3:15* că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui. Aceasta a fost o promisiune a jertfei lui Hristos pentru păcatele lumii și a victoriei, asupra lui Satan, la Calvar.

Acum, luați aminte la acest fapt și vedeți dacă puteți face legătura.

Noi știm că încă din veșnicie, jertfa lui Hristos a făcut parte din planul *desăvârșit* al lui Dumnezeu. În traducerea *King James Version* a Bibliei, este menționat:

„Mielul care a fost junghiat de la întemeierea lumii ” (Apocalipsa 13:8). Mai știm că *Hristos a murit* doar din cauză că *Adam și Eva au păcătuit* și l-au dezamăgit pe Dumnezeu. Deci, în mod logic, noi am putea spune că planul *desăvârșit* al lui Dumnezeu de a-L trimite pe Hristos ca jertfă pentru păcatele lumii a fost împlinit nu **în ciuda** căderii lui Adam, ci **din cauza** căderii lui Adam! Noi n-am fi cunoscut dragostea lui Dumnezeu arătată la crucea de la Calvar fără să fi fost păcatul lui Adam.

Aceasta derutează logica noastră și, de aceea, Scriptura spune ca să „*nu te bizui pe înțelepciunea ta*” (Proverbe 3:5).

Dacă Dumnezeu ar fi lucrat după logica matematică, atunci ar fi trebuit să spunem că venirea lui Hristos pe pământ a fost planul *secundar* cel mai bun al lui Dumnezeu. Însă ar fi o blasfemie să spunem așa ceva. Aceasta a făcut parte din *planul desăvârșit* al lui Dumnezeu pentru om. Dumnezeu nu face nicio greșală. Ci, din moment ce Dumnezeu este atotputernic și veșnic, și din moment ce cunoaște sfârșitul încă de la început, și din moment ce mereu plănuiește tainic pentru noi în dragoste, raționamentul uman eșuează când încercăm să explicăm cum se socotește El cu noi.

Căile lui Dumnezeu nu sunt căile noastre și gândurile Lui nu sunt gândurile noastre. Diferența dintre ele este așa de mare ca distanța de la cer la pământ (Isaia 55:8-9). Așa că e bine pentru noi, să punem deoparte raționamentele noastre ingenioase și logica omenească, atunci când încercăm să înțelegem căile lui Dumnezeu.

Care este atunci mesajul de pe aceste pagini ale Bibliei, pe care vrea Dumnezeu să ni-l transmită și pe care ar vrea să-l transpunem în trăirea noastră? Tocmai faptul că, El poate lua un om *care a căzut*, să facă ceva

glorios din el și să-l facă încă să împlinească *planul desăvârșit* al lui Dumnezeu pentru viața lui.

Acesta e mesajul lui Dumnezeu pentru om și n-avem voie să-l uităm niciodată:

Dumnezeu poate lua un om care a căzut în mod repetat și poate încă să-l facă să împlinească planul Lui desăvârșit; nu planul secundar cel mai bun care i-a mai rămas lui Dumnezeu, ci planul cel mai bun al lui Dumnezeu.

Aceasta deoarece, *chiar căderea poate face parte din planul desăvârșit al lui Dumnezeu*, în scopul de a-l învăța, pe cel căzut, câteva lecții de neuitat. Aceasta e imposibil de „prins” pentru logica omenească, pentru că îl cunoaștem pe Dumnezeu atât de puțin.

Dumnezeu poate să folosească numai bărbați zdrobiți și femei zdrobite. Și un mod de a ne zdrobi este prin căderi repetate.

Una din problemele majore, pe care le are Dumnezeu cu noi, este să ne binecuvânteze într-un astfel de mod, încât binecuvântarea să nu ne umfle de mândrie. A obține biruință asupra unui acces de mânie și apoi a deveni încrezut datorită acestei victorii, înseamnă a cădea într-o prăpastie incomparabil mai adâncă decât cea în care ai fost înainte! Dumnezeu trebuie să ne păstreze smeriți în biruințe.

Adevărata ***biruință*** asupra ***păcatului*** este totdeauna însoțită de cea mai adâncă ***umilință***. Tocmai aici, căderile repetate au rostul de a distruge încrederea în noi înșine. Astfel, suntem convinși că biruința asupra păcatului nu e posibilă separat de harul lui Dumnezeu. Numai harul care face posibilă această biruință. Atunci când vom obține o victorie, niciodată nu vom putea să ne fălim cu ea.

Mai mult, dacă noi înșine cădem în mod repetat, nu vom putea niciodată disprețui pe alții care cad. Noi ne putem pune în situația celor care cad, deoarece am ajuns să cunoaștem slăbiciunea cărnii noastre prin nenumăratele noastre căderi. Noi putem fi ca acel „mare preot luat din mijlocul oamenilor” care „poate fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este cuprins de slăbiciune” (Evrei 5:2-3).

Auzind un astfel de mesaj, omul care reduce totul la logica omenească, ar putea atunci să spună: „Hai să facem răul pentru ca din aceasta să iasă binele!” Însă *Romani 3:7-8* răspunde unui astfel de om, prin cuvintele: „Și dacă, prin minciuna mea, adevărul lui Dumnezeu strălucește și mai mult spre slava Lui, de ce mai sunt eu însumi judecat ca păcătos? Și de ce să nu facem răul ca să vină bine din el, cum pretind unii, care ne vorbesc de rău, că spunem noi? Osânda acestor oameni este dreaptă.”

Nu, noi nu predicăm că ar trebui să păcătuim, ca să vină binele din păcat. Nici nu spunem că putem profita de harul lui Dumnezeu pentru a ne avantaja firea pământească și că putem întreține neascultarea noastră față de Dumnezeu în mod deliberat și sfidător, și, totuși, să evităm recoltarea a ceea ce am semănat prin aceste atitudini. Nu!

Ci, spunem că, logica omenească nu poate pricepe harul lui Dumnezeu față de omul căzut. Nimic nu e imposibil pentru Dumnezeu, nici chiar să ne aducă în voia Lui desăvârșită, după ce am căzut îngrozitor și repetat. *Numai necredința noastră poate să-L împiedice.*

Dacă spui: „Dar, eu de așa de multe ori am stricat deja lucrurile! Acum, este imposibil pentru Dumnezeu să mă mai aducă în planul lui desăvârșit”. Atunci, ai grijă că *va fi* „imposibil pentru Dumnezeu”, *pentru că TU nu vrei să crezi în ceea ce El poate face pentru tine.* Însă Isus a

spus că, dacă noi credem, nimic nu-i imposibil lui Dumnezeu să facă pentru noi.

„*Facă-vi-se după credința voastră!*”, este regula lui Dumnezeu în toate lucrurile (Matei 9:29). Ni se va acorda ceea ce cerem cu *credință*. Dacă credem că ceva e *imposibil* ca Dumnezeu să facă pentru noi, atunci acel lucru *nu* va fi împlinit în viața noastră.

Pe de altă parte, tu vei rămâne consternat, la Scaunul de Judecată al lui Hristos, descoperind că alt credincios care, *cu toate că* a încurcat *mai rău* lucrurile în viața lui decât tine, *totuși a împlinit planul desăvârșit al lui Dumnezeu* pentru viața lui. Iar acest lucru se va întâmpla **numai** pentru că el **a crezut** că Dumnezeu poate ridica „piesele sparte” ale vieții lui și să facă din ele ceva „foarte bun”.

În acea zi, cât de mare regret va fi în viața ta, descoperind că nu *căderile* (oricât de multe ar fi fost ele), au fost cele care au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru tine, ci *necredința* ta!

Ceea ce s-a întâmplat în cazul fiului risipitor, care a irosit atâția ani, ne arată că Dumnezeu dă tot ce are mai bun chiar celor ratați. Tatăl a spus: „*aduceți repede haina cea mai bună*”, pentru unul care l-a dezamăgit așa de mult. Acesta e mesajul Evangheliei: un nou început; nu doar o dată, ci, *din nou și din nou*, pentru că *Dumnezeu nu abandonează și nu renunță la nimeni*.

Pilda „*gospodarului care a ieșit dis-de-dimineată, să-și tocmească lucrători la vie*” (Matei 20:1-16), ne dă aceeași învățătură. Oamenii care au fost angajați la ceasul al unsprezecelea, au fost aceia care au fost răsplătiți primii. Cu alte cuvinte, cei care și-au irosit 90% (mai precis în proporție de $11/12 = 91,66\%$) din viața lor, nefăcând nimic pentru valoarea veșnică, pot încă, în cele 10 procente rămase din viața lor, să facă ceva superb

pentru Dumnezeu. Aceasta e o încurajare fantastic de mare pentru toți cei care au căzut.

„Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului.” (1 Ioan 3:8)

Acest verset s-ar mai putea traduce: *„Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să desfacă toate **încurcăturile** și **înnodările** pe care le-a legat diavolul”* în viețile noastre. Fixează-ți acest adevăr, gândindu-te în felul următor: Când ne-am născut, am putea spune că Dumnezeu ne-a dat fiecăruia din noi un ghem de sfoară înfășurată perfect. Pe măsură ce trăiam viața de zi cu zi, noi am început să desfășurăm acest ghem, spiră după spiră, și am început să încurcăm sfoara și s-o înnodăm din ce în ce mai rău (adică să păcătuim). Azi, după mulți ani de desfășurări și încurcări, am ajuns la disperare, văzând miile de înnodări pe care le-am putut face. Dar Isus a venit să *„desfacă toate înnodările pe care le-a legat diavolul”*. Așa că, există speranță pentru aceia care au cele mai încurcate și mai înnodate sfori ale vieții lor. Domnul poate să deznoade **toate** nodurile și să dea din nou în mâinile tale un ghem de sfoară perfect rotund. Acesta e mesajul evangheliei: **Poți să faci un nou început.**

Tu spui: „Asta-i imposibil!”. Ei bine, ți se va face după credința *ta!* Va fi cu neputință *în cazul tău*. Însă, am auzit pe cineva, care a avut viața mai coruptă decât a ta, spunând ceva diferit, de genul: *„Da, eu cred că Dumnezeu va face acea lucrare în mine”*. Și în cazul lui, va fi tot *după credința lui*. Dar, în viața lui, planul desăvârșit al lui Dumnezeu *va fi* împlinit.

În *Ieremia 18:1-6*, Dumnezeu a rostit Cuvântul Său lui Ieremia printr-o ilustrație practică. Lui Ieremia i s-a cerut să meargă la casa olarului și acolo el l-a văzut pe olar încercând să facă un vas. Dar vasul *„pe care-l făcea n-a izbutit, cum se întâmplă cu lutul în mâna olarului”*.

Ce a făcut olarul? „Atunci el a făcut un alt vas, cum i-a plăcut lui să-l facă”.

Atunci a urmat aplicația. Întrebarea lui Dumnezeu a fost: „Nu pot Eu să fac cu voi ca olarul acesta, casă a lui ...?”. (Completează numele tău în locul liniilor punctate și aceasta ar putea fi, întrebarea lui Dumnezeu pentru tine).

Dacă există în viața voastră o mâhnire sfântă pentru toate căderile voastre, atunci chiar „*de vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna*” (Isaia 1:18), așa cum a promis Dumnezeu sub Vechiul Legământ (Isaia 1:18); dar El a promis chiar mai mult, în Noul Legământ: „*Pentru că le voi ierta nelegiuirile, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor*” (Evrei 8:12).

Oricare ar fi greșelile grosolane sau căderile pe le-ai avut, tu poți face un nou început cu Dumnezeu. Și chiar dacă ai făcut o mie de începuturi noi în trecut și ai ajuns să cazi, tu încă poți face astăzi al 1001-lea nou început. Dumnezeu încă mai poate scoate ceva superb din viața ta. Cât timp mai este viață, mai este speranță.

Deci niciodată să nu eșuezi în a te încrede în Dumnezeu. El nu poate face multe din lucrările Lui pline de putere, pentru mulți din copiii Lui, *nu pentru că ei L-au pierdut pe El în trecut, ci pentru că* nu au încredere în El acum, în prezent.

Haideți, ca întăriți prin credința noastră să dăm slavă lui Dumnezeu, așa cum scrie în *Romani 4:20* despre Avraam, încrezându-ne în El în zilele care vor urma, încrezându-ne în legătură cu lucrurile pe care până acum le consideram imposibile.

Toți oamenii, tineri și vârstnici pot avea nădejde, indiferent cât de mult au căzut în trecut, dacă doar

recunosc căderilor lor, vin cu umilință și se încred în Dumnezeu.

Deci, noi toți putem să învățăm din căderile noastre și să progresăm, înspre împlinirea planului desăvârșit al lui Dumnezeu pentru viețile noastre.

Iar în epocile care vor urma, Dumnezeu ne va putea arăta o mulțime de alte exemple a ceea ce a putut face El cu aceia ale căror vieți au fost complet eşuate.

În acea zi, El va arăta ceea ce a putut face în noi prin „*nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus*” (Efeseni 2:7).

Halleluia!

Amin și Amin.

Titlul din limba engleză: **The Purpose of Failure,**
www.cfcindia.com

Traducerea din limba engleză: *Nicolae Tulici*
Corectarea ortografică: *Veronica Petrean*
Tehnoredactare computerizată: *Adrian Rus*

*Drept de autor – **Zac Poonen** (2000)*
16 DaCosta Square,
Bangalore – 560084, India.
www.cfcindia.com

*Această carte este sub incidența dreptului de autor
pentru a preveni abuzurile. Este interzisă retipărirea
sau traducerea acestei cărți fără permisiunea
scrisă a autorului.*

*Pentru mai multe informații sau comenzi
privind ediția în limba română,
vă rugăm să contactați editura:*

SC ALFA SOFTWARE SA Zalău
450098 - Zalău, Str. Simion Bărnuțiu, Nr. 1, Bl A27, Parter
Telefon/Fax: +40-260-662.112, 612.777
E-mail: comandacarti@harulzalau.ro
Web: www.harulzalau.ro